

Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme. Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyšlovitelným lkáním. (Římanům 8,24-26)

V Praze dne 17. března 2021

Milé sestry a bratři,

dnes budu psát o naději a dobrých zprávách navzdory všemu. Sleduji totiž kolem sebe i v sobě samotném velkou únavu, apatii, často malomyslnost a beznaděj. Vynucená karanténa se všemi omezeními, strachem z nemoci a snad ještě více strachem z těžkého průběhu virového onemocnění a také ze smrti nás obírají o klid. Přicházíme o pevnou půdu pod nohama ztrátou osobních kontaktů a obavami z budoucnosti. Nevidíme světlo na konci tunelu, nevíme, co s námi bude, doléhá na nás stísněnost. I ti nejsilnější, kteří pro nás byli vždycky oporou, vzorem víry a statečnosti, protože se ve svém životě už dokázali vyrovnat s mnohými zátěžemi a strachy života, najednou prožívají slabost, která je zmáhá. Proto možná více než dříve potřebujeme slyšet evangelium, alespoň nějakou dobrou zprávu. Tak tady je a není jen jedna.

Především se podívejme zpět, co všechno jsme už zvládli překonat a co všechno zvládli jiní. Jednak jako lidstvo, ale také jako jednotlivci. Od doby španělské chřipky se medicína posunula mílovými kroky vpřed. Tehdy o vakcinaci neměli ani ponětí a nás by ještě na jaře nenapadlo, že světové laboratoře dovedou vyvinout v tak rekordním čase očkování, které nyní dává světu a každému z nás reálnou naději.

Pán Bůh dal lidem neuvěřitelné schopnosti, které často bývají umocněny pudem sebezáchovy. To je jistě také dobrá zpráva. Pokud nerezignujeme, mobilizujeme v sobě dříve nepoznané intelektuální i psychické schopnosti. Proto války a nemoci vždy posunuly vývoj civilizace neskutečně kupředu. Vždyť kolik jiných nemocí jsme už mohli zvládnout, jako jsme zvládli např. obrnu. Já jsem se narodil rok poté, co v tehdejší Československu systematickým očkovaním v jako první zemi na světě vymizela. O objevení inzulinu, antibiotik, o vývoji chirurgie, léků v boji s rakovinou nebo rozvoji paliativní medicíny ani nemluvě. Moje babička zemřela v roce 1944 na nedostatečnost tehdejší medicíny, jak tehdy řekl dědečkovi ošetřující lékař. Dnes se nádor na hypofýze léčí s velikou úspěšností.

Z tohoto pohledu žijeme ve skvělé době, navíc na dobrém místě planety s přívětivým klimatem a v zemi s nesmírně rozvinutým sociálním systémem pomoci, což je další dobrá zpráva. Stačí se podívat nejen do méně rozvinutých zemí, ale také třeba do časů a poměrů, ve kterých žil Pán Ježíš a jeho učedníci. Popravdě nechtěl bych, aby mě tehdy bolely zuby nebo abych žil v chudinských čtvrtích Říma, Antiochie a jiných velkoměst, kde se nakažlivé nemoci šířily nezadržitelně, takže lidé padali jako mouchy. Není se co divit, že hltali evangelium o naději s velikou dychtivostí.

Snad nejlepší dobrá zpráva je v tom, že jsme spasení v naději! V Kristu jsme dokonce znovuzrozeni k živé naději. Naděje sama o sobě sice není vidět, ale může být vidět na nás, kteří věříme, doufáme a držíme se jí. Není to vůbec málo, že máme naději v životě i ve smrti, ve zdraví i v nemoci. Naděje není třesnička na dortu jen pro dobu štěstí, je darem především pro časy těžké. A nakonec velmi dobrá zpráva je i v tom, že když prožíváme slabost a nemáme ani sílu se modlit, nebo dokonce ani nevíme jak, je zde Duch svatý, který se za nás u Boha přimlouvá lkáním nevyšlovitelným – řekl bych, že jeho modlitby budou vyslyšeny.

Pán s vámi, váš

Bronislav Matulík